

[Lorentzen.]

jeg tror, det er 795 mill. kr., det tal skal nok være rigtigt, lad os bare holde på det. Skal vi så lægge dem til det, der i forvejen er udbetalt — det er vist nøjagtigt 4 750 mill. kr. — er vi dog oppe på, at staten er engageret med 5,5 milliarder kr. i boligbyggeri. Selv om vi lever i en tid, hvor man ikke tager det så nøje med store tal, kunne det dog være, at en og anden havde så meget fornuft i behold, at han kom til at tænke sig om og sagde: det er alligevel nogle kolossalt store tal, de opererer med derinde.

I øvrigt har vi jo i dag disse dygtige nationaløkonomer, der taler om forbrugsbegrænsning; jeg skal ikke sige, at den tale ikke kan være forstandig; men jeg tænker på, at et stykke tilbage i tiden var der i dette høje ting et medlem, som hed professor L. V. Birck; hvis han endnu havde været medlem af tinget, ville han sikkert ikke alene have talt om forbrugsbegrænsning, men han ville have talt endnu stærkere om den inflation, som finder sted her i landet, denne stadig stigende inflation — hvis man er meget velvillig, siger man, at foreløbig er den kun mild — han ville have råbt ud over landet, som han gjorde en gang for længe siden: mine damer og herrer, vogt Dem for inflationen! For hvad er inflation?

Det er i virkeligheden en morfinindsprøjtning, den lindrer smerterne i øjeblikket, men den helbreder ingen, den undergraver sundheden, den undergraver livet, både det økonomiske og det åndelige liv. Det ville jeg meget hellere have hørt nationaløkonomerne — navnlig i dag — stå op og sige til befolkningen. De fleste smiler ad det, for de tænker: det kan vi ikke gå imod, det er der ikke mulighed for, det ligger i luften; og de, der skulle forsvare dette standpunkt, er som regel gamle folk, hvis røst ikke har den klang, som de unges har, og som heller ikke har sådanne albuer som dem, der står i deres manddoms kraft.

Jeg er ikke uenig med den højtærede boligminister om fortolkningen af, hvordan ministeren skal administrere sin lånevirk-somhed, men jeg må bestemt fastholde, at al fortolkning i og for sig er vanskelig, og at Hørup ikke havde helt uret, når han sagde, at det mere kommer an på sinde-

laget end på, hvad der står i selve loven; det er der noget rigtigt i, særlig når man har en så luftig bestemmelse som den i § 19, hvor der står:

„Boligministeren kan indtil videre yde statslån som angivet i dette kapitel i det omfang, der ikke gennem private lån, herunder ved lån med garanti efter reglerne i kapitel III, kan tilvejebringes et boligbyggeri af tilstrækkelig størrelse.“

Hvem skal afgøre, om denne betingelse er opfyldt? Boligministeren kan jo f. eks. sige: ja, 30 000 lejligheder anser jeg for passende — og det må den højtærede boligminister formentlig mene, for det er vist det tal, man er oppe på i året 1959. Men det er en luftig bestemmelse, det kan ikke være andet. Vi fra vor side er, det skal ikke nægtes, alvorligt bange for, at den højtærede boligminister — ikke af ond vilje, slet ikke, men på grund af det sindelag, den indstilling, han har — skal fortolke loven således, at han siger, at nu foreligger denne situation, nu giver vi tilsagn om lån af statens midler. Det er ikke, fordi jeg vil sige noget som helst ufordelagtigt om den højtærede boligminister, men jeg kender jo boligministerens indstilling til disse problemer, og jeg tror, at det vil være meget vanskeligt at gå alvorligt i rette med den højtærede boligminister, hvis han skulle skønne, at denne situation nu forelå.

Det er altså i virkeligheden en meget luftig paragraf. Jeg kan ikke tænke mig, at den alene er skrevet i boligministeriet — der er nok andre, der har hjulpet til med denne paragraf, hvis jeg ikke tager meget fejl.

Man taler om, at vort forslag til folketingsbeslutning ikke indeholder nogen besparelse på 100 mill. kr. Det har jeg gjort rede for og — synes jeg — sagligt og ordentligt redegjort for. Det er min faste overbevisning, at er der noget sted, man kan tale om en besparelse på 100 mill. kr., så må det være her, og jeg vil endda tro, at besparelsen reelt er væsentlig større end 100 mill. kr. Jeg vil i hvert fald gerne være med til at tage ansvaret for at kalde det en besparelse. Jeg beundrer den højtærede boligministers store bestræbelser for at finde en anden placering af de 100 mill. kr., men jeg er opdraget så nogenlunde fornuftigt i gammeldags økonomi, at jeg tror,